

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies octavus et nonus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1865 [erschienen] 1866

Caput VI. De argento, quem Sanctus ciborio suo exusto instaurando
destrui noluit, throno a.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72229](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72229)

A

A. JOANNE
THISSAL. AR-
CHIEP.

CAPUT VI.

De argenteo, quem Sanctus ciborio suo exusto instaurando destrui
noluit, throno a.

Tού φιλαληθοῦς τούτου ἀρχιερέως ἀκηκόαμεν καὶ
τοῦτο διηγουμένου διὰ μεγίστην τοῦ ἀδελφοῦ προ-
νοίαν, καὶ κηδημονίαν τῆς πόλεως, ἣν Θεοῦ ἐουλήσει ἐν
τοῖς κατόπιν ἡμεῖς διασαφηνίσαι σπουδάσομεν. Συνέ-
βη, φησὶν, τὸ ἐν τῷ παναγίῳ αὐτοῦ τεμένει κιβώριον,
ὅλον ὑπάρχον ἐξ ἀργύρου λελαμψυμένον, ἐμπροσθη-
ναι νυκτὸς ὡς διαλυθῆναι πάντα τὸν ἀργυρὸν, καὶ τι μέρ-
ος αὐτοῦ μανθῆναι. Ὁ γούν εἰρημένος ἀρχιεπίσκο-
πος ὁσίωτατος σπεύδων ἐν καινῆς κατασκευάσει τὸ
προλεχθὲν ἅγιον κιβώριον, καὶ μὴ εὐρίσκων ἀναλογού-
σαν τὴν ὄλην τοῦ χωνευθέντος ἀργύρου πρὸς τὴν τοῦ
παντός ἔργου συμπλήρωσιν, ἐβουλεύετο τὸν ἐν τῷ αὐ-
τῷ πανσέπῳ κατ' ἀργύρου θρόνον λύσαι, καὶ ἀποτε-
λέσαι ὡς ἀναγκαιότεραν τὴν τοῦ λεχθέντος κιβωρίου κα-
τασκευὴν, οὕτω καὶ τὸ ἡγιασμένον μνημεῖον τοῦ μάρ-
τυρος λέγεται περιέχειν, ἄλλως δὲ καὶ τοῦ παντός οἴκου
ἐτέγγανεν ὡς ἀληθῶς μεγίστην εὐπρέπειαν.

B

53 Καὶ δὴ ταύτην αὐτοῦ στήσαντος παρ' ἑαυτῷ,
μηδενὸς ἄλλου εἰδότες τὴν βουλήν (οὐδὲ γὰρ ἄλλη
πρόφασις ὑπῆν, ἔβεν τὸ λοιπὸν τοῦ ἀργύρου τὴν ἀνα-
πλήρωσιν δεῖξαι) φαίνεται κατ' ἕναρ ὁ πάντων ἡμῶν
ἀρωγός, ὁ μέγας τοῦ Χριστοῦ μάρτυς Δημήτριος ἀνδρί-
τιν καλλίστῳ τὸν βίον, καὶ τῆς τοῦ πρεσβυτέρου κατηξιω-
μένη τιμῆ, τὸνομα Δημητρίῳ, λέγων· ἔπελθε, λά-
λησον τῷ ἐπισκόπῳ τῆς πόλεως, μὴ τομμήσῃς λύσαι τὸν
θρόνον τοῦ οἴκου μου· καὶ δὴ τοῦτο πράξαντος τοῦ πρε-
σβυτέρου, πρώτον μὲν ὁ ἀρχιερεὺς καταπλήρη, διὰ
τὸ φανερωθῆναι αὐτοῦ τὴν ἐνδύμνησιν· οὐδεὶς γὰρ, ὡς
εἶπεν, ἄλλος ἠπίστατο τὸ κρυπτῶς αὐτῷ βεβουλευμέ-
νον· εἶτα δὲ, δόξας κατὰ τινα ὑπόνοιαν ταῦτα τὸν
πρεσβύτερον πλάσασθαι· ἐτυγχάνει γὰρ καὶ διοικητῆς
τοῦ εἰρημένου πανσέπῳ καὶ ἀπέλυσε αὐτὸν μικρὰ,
πῶς καὶ λελυπημένοις ῥήμασιν φάσας, τί γὰρ ἤκουσας
ἔνδοξοι μοι, ἀδελφεῖ.

C

54 Πάλιν δὲ μεθ' ἡμέρας τινὰς πολλὰς ἐρευνήσας,
καὶ μηδὲμίαν εὐρίων, ἐξ ἧς τὸ λοιπὸν τοῦ ἔργου γενήσεται,
τῇ αὐτῇ συνεσχέστῃ βουλῇ τῇ περὶ τοῦ θρόνου, καὶ ὡς
ἐκέλευσε κληθῆναι τὸν ἀργυροῦργον ἐπὶ τὸ ἐντεῖλασθαι
αὐτῷ λαβεῖν τὸν θρόνον, αὐθιχῶρον ἐμήνυσέ τις λέγων·
Δημήτριος ὁ πρεσβύτερος εἰσελθεῖν ἀξιόι πρὸς τὴν
ἀγωσύνην σου, ὅς εἰσελθὼν εἶπεν αὐτῷ· ὁ σέπων ἡμᾶς
ἀδελφοί· ὡφειδὴ μοι πάλιν τῷ ἀμαρτωλῷ ἐν ἕτην
τρόπον τινὰ καὶ συνδρωπῇ τῷ προσώπῳ, καὶ προσέτα-
ξεν ἀναγγεῖλαι τῇ μακαριώτητι σου αὐταῖς λέξαι ταῦ-
τα, διὰ τὴν ἀγάπην μὴ λυπήσῃς με τῇ ἀφαιρέσει
τοῦ θρόνου. Ὅδε ἀκούσας, ἠχθίστη μὲν πρὸς τὸν πρε-
σβύτερον· ἰδοὺ γὰρ αὐτὸν πλάττεσθαι· ἀπέλυσε δὲ
αὐτὸν αὐστηρώτερον, φανερώσας λοιπὸν, καὶ τὸν σκαπὸν
αὐτοῦ εἶπον· Καὶ πῶθεν κελεύεις δοθῆναι τὸ ἔλλειπον
τῇ ὄληϊ τοῦ ἀργύρου; Οἶδας ἔτι ὑπῆσται ἄλλος τρόπος;
εἰπέ· εἰ δὲ οὐ λέγεις, μὴ κατὰκρῖναι προπετῶς φιλο-
σοφῶν εἰς τὰς ἀλλοτρίας θλυψεί.

55 Ὁ δὲ ἀνήρ συγκεχυμένος ἐξῆλθεν· οὕτω γὰρ
ἦν αὐτῷ λαλήσας ὁ ἅγιος τὸ τί δεῖ γενέσθαι, ἀλλὰ
μόνον τὸ λυθῆναι τὸν θρόνον ἀπέτρεπεν· κἀντέθεν ὁ
Octobris Tomus IV.

Illum veritatis amantem archiepiscopum δ
Ietiam hoc de maxima certaminum Victoris
providentia civitatisque curatione, quam, Deo vo-
lente, in subsequentibus exponere conabimur c,
narrantem audivimus. Contigit, inquit, ut, quod
in sanctissimo ipsius templo erat, ciborium, to-
tum ex argento splendidum existens, noctu in-
cenderetur, ita ut omne dissolveretur argentum,
ac pars quedam ejusdem corrumperetur. Cum
ergo predictus sanctissimus archiepiscopus d de
novo extruere praefatum sacrum ciborium valde
cuperet, nec argenti fusi pondus, operi toti
perficiendo respondens, inveniret, thronum e ar-
genteum, qui in eodem templo maxime vene- E
rando est, solvere, dictique ciborii structuram,
utpote, quod id et sacramum Martyris monumen-
tum complecti dicatur, et maximum alioquin
totius domus ornamentum vere sit, necessariam
magis, perficere volebat.

Dam instau-
rando, quod
exustum erat,
ciborio de
throno Sancti
argenteo de-
struendo co-
gitatur,
b
c
d
e

53 Cum vero id apud se, nemine alio (neque
enim alterius, unde argenti reliquum supplere-
tur, materiae veniebat in mentem) consilium
noscente, statuisset, viro cuidam, vita probissi-
mo presbyterique dignitate digno habito, cui
Demetrio nomen erat, nostrum omnium auxilia-
tor, magnus Christi martyr Demetrius, in somno
apparet dicens : Abi, dic civitatis episcopo,
ne domus mea thronum solvere audeas. Atque
id faciente presbytero, primum quidem archie-
piscopus, quod cogitatio sua manifesta (neque
enim, ut dicebat, de quo apud semetipsum
occulte deliberasset, ullus alius norat) facta
esset, obstupuit ; deinde vero presbyterum
(predicti enim venerandi templi administrator
erat) e suspitione quapiam ista fluxisse ratus,
statim ipsum dimisit, verbis etiam quodammo-
do iratis dicens : Quid enim ex me audivisti,
frater ?

is, ne id fiat,
per appariti-
onem, qua
esse presbyte-
ro cuidam
senect.

54 Rursus autem post aliquot dies, cum mul-
ta esset scrutatus consilia, nec ullum, quo reli-
quum operis conficeretur, invenisset. in eodem, p
quod de throno habuerat, est confirmatus, cum-
que fabrum argentarium, quo ei, ut thronum
tolleret, in mandatis daret, advocari jussisset,
ea ipsa hora aliquis renunciavit dicens : Deme-
trius presbyter ad sanctitatem tuam ingredi de-
siderat : qui ingressus dixit ei : Certaminum Vic-
tor, qui nos tuetur, rursus mihi peccatori in
sommis vultu quodammodo tristi visus est, praec-
epitque, ut beatitudini tuae istaec nunciarem
verbis hisce : Propter charitatem ne throni
ademptione me contristes. Ille audiens presbyte-
ro quidem (eum enim fingere existimabat) suc-
censuit ; ipsum autem austerius dimisit, tandem
etiam, intentione sua declarata, dicens : Et unde,
quod ponderi argenti deest, dari facias ?
Aliumne modum subesse nosti ? Dic : Si autem
non subesse reponas, ne temere, in alienas tri-
bulationes philosophatus, iudicium feras.

iterum,
p
f

55 Vir autem confusus exivit : necdum enim,
quid fieri oporteret, Sanctus ei dixerat, sed
tantum thronum destrui prohibuerat, atque
20 hinc

ac tertio spe-
ctandum pra-
bet,

A. JOANNE
THESSAL.
ARCHIEP.

hinc presbyter suasor censebatur fide indignus. Sanctum enim, ne thronus e loco tolleretur, imperare dicebat; unde autem ciborium perficeretur, dicere non habebat. Cum autem mensium circiter decem et octo dilatio in re facta fuisset, nec modus alius, qui suppleret quod deerat, apparet, archiepiscopus apud se tandem id, de quo deliberarat, omnino exsequi, nec totum templum ex eo, quod, quas ad id illius ornamentum spectarent, perfectionis defectus obscuraret, ita indecorum cernere, constituit. Tunc autem Dei benevolentia gloriosissimus etiam certaminum Victor manum abundantem aperuit, tertioque presbytero apparuit dicens: Abiens dic episcopo: Ne animum despondeas, magis mihi, quam tibi, domus mea et civitas cura est, nulla de re sis sollicitus.

impedimento
est, itaque
tandem

56 Hæc cum presbyter audisset, celeri simul cursu et multa letitia, cum archiepiscopo renunciatus fuisset, ei exposuit, edixitque, ut absque cura maneret. Lacrymans igitur archiepiscopus ac talem certaminum Victoris demissionem et curam admirans, totoque ex corde promissioni ejus, quam prius, ut majori, puto, animam nostram anxietate probarentur, palam haud fecerat, fidem adhibens, presbytero paulum egresso brevique tempore elapso, praesentibus, qui verba, a presbytero tunc dicta, audiverant, dixit: Expectemus paulisper, fratres; vera enim est certaminum Victoris promissio. Necdum autem fere sermonem absolverat, atque aliquis e domesticis ejus ait: Dominus Mennas infra stat, vestraque vestigia vult amplecti, affirmans, sese vobis sua quaedam velle offerre; ideo enim praesenti tempore (erat autem diei hora quinta) sese venisse.

e donis argenteis, sponte a nonnullis, agente Sancto,

57 Qui, cum ascendisset, dixit archiepiscopo: Cum gloriosissimo martyri Demetrio, qui me saepe ex periculis atque ipsa morte eripuit, multa debeam, modicum quid e datis mihi a Deo facultatibus templo ejus quam maxime venerando offerre saepe desideravi, atque aliquem velut ad animam, quoniam tempus opportunum non est, mihi dicentem sensi; hodie vero, beatissime pater, a mane usque ad hanc horam cogitationes me impellunt dicentes: quæ saepe certaminum Victoris promisisti, quia nunc tempus acceptabile est, fer, donumque tuum in argento, nec in auro sit. Oro igitur sanctitatem tuam, ne avertas servum tuum, sed ut duos viduæ obolos, quod a me allatum est, accipe, nostraque post Deum civitatis Domini ciborio applica; id enim Martyri placere, omnino persuasum habeo. Atque, advocato famulo, septuaginta quinque argenti libras detulit, dicens: Sit tibi adversus Deum res, nisi ea illic impendas.

oblatis, novum pulcherrimi operis ciborium exstruitur.

58 Ille vero Dei providentiam diligentissimamque certaminum Victoris curam cognoscens respondit dicens: Dominus, fili, tibi benedicat, ita faciam, ut petisti; eumque dimisit. Cum autem brevi quodam tempore expectasset parumque, ut abiret, esset progressus, quemdam, qui alloquium petebat, Joannem antiquorum illustri Thessalonice causidicorum unum, similibus iis, quibus dominus Mennas usus erat, verbis utentem ac pro eadem sacri ciborii causa quadraginta argenti libras offerentem excipit; atque alii, quorum Deus spiritum excitavit, clam, nec, nisi ar-

presbyteros ἀναξιώστως ἰδοιμᾶζετο σύμβουλος. Τὸ δὲ μὲν γὰρ μὴ ἀρθῆναι τὸν θρόνον ἐκ τοῦ τόπου, εἶπε κελεύειν τὸν ἅγιον πόθεν δὴ ἡ τοῦ κιβωρίου συμπλήρωσις γίνηται, οὐκ εἶχεν λέγειν: ὡς δὲ περίπου μηνῶν δέκα καὶ ὀκτὼ ὑπέροισι ἐν τῷ πράγματι γέγονεν, καὶ τρόπος ἄλλος οὐκ ἀνεφαίνετο ἀναπληρῶν τὸ ἔλλειπον, ἐστησεν λοιπὸν ὁ ἀρχιερεὺς παρ' ἑαυτῷ πάντως τὸ βεβουλευμένον ποιῆσαι, καὶ μὴ παραβλέπειν οὕτως ἀσχημον εἶναι τὸν ναόν, διὰ τὸ εἶναι τὰ τῆς αὐτοῦ εὐκοσμίας ἀπλήρωτον. Τότε δὲ λοιπὸν εὐδοκίᾳ Θεοῦ καὶ ὁ πανένδοξος ἀσλοφόρος ἤνοιξε τὴν χεῖρα τὴν ἀφθονοῦ, καὶ ὀπτεύεται τὸ τρίτον τῷ presbyterῷ λέγων: Ἄπελθὼν λάλησον τῷ ἐπισκόπῳ, μὴ ὑλιώρει, πλεον σου μέλει μοι περὶ τοῦ οἴκου μου καὶ τῆς πόλεως, μηδὲν μεριμνήσης.

56 Ταῦτα ὁ presbyterος ἀκούσας, δρόμῳ τάχει σὺν πολλῇ χαρᾷ μνησθεὶς, τῷ ἀρχιεπισκόπῳ ἀνήγγειλεν αὐτῷ, καὶ εὐηγγελίστα ἀμέριμον αὐτὸν διαμένειν διακρίσας οὖν ὁ ἀρχιεπίσκοπος, καὶ καταπλαγείς τὴν τρικαύτην τοῦ Ἀσλοφόρου συγκράτησιν τε καὶ πρόνοιαν, καὶ πιστεύσας ἐξ ὅλης καρδίας τῇ υποσχέσει αὐτοῦ, ἣν πρότερον οὐκ ἐφάνηρον, διὰ τὸ μείζονι οἰμα ἀγωνία τὰς ψυχὰς ἡμῶν δοιμᾶζεσθαι βραχὺ τι τοῦ presbyterῷ ὑπέελθόντων, καὶ μικρὰς ὥρας περιπευσάσης, λέγει τοῖς πλησίον ἀκούσασιν τῶν τρικαύτων ῥηθέντων παρὰ τοῦ presbyterῷ ῥημάτων: Μείνωμεν ὄλιγον ἀδελφοί, ἀφειδῆς γὰρ ἡ τοῦ Ἀσλοφόρου ὑπόσχεσις: οὕτω δὲ σχεδὸν τὸ ῥῆμα πεπληρώκει, καὶ τις τῶν αὐτοῦ ῥησίν: ὁ κύριος Μηνᾶς ἵσταται κάτω, καὶ τὰ ὑπέτερα ἵγνη καταπάσασθαι βούλεται, φάσκον ἰδία φέλειν προανοίσει ἡμῖν τινα: διὰ τοῦτο γὰρ καὶ τῷ παρόντι καιρῷ ἐληλυθέναι, ἣν δὲ ὥρα πέμπτη τῆς ἡμέρας.

57 Ὁ δὲ ἀνελθὼν, λέγει τῷ ἀρχιεπισκόπῳ, ἐπειδὴ πολλὰ χρειστῷ τῷ πανένδοξῳ μαρτυρῶ Διηγητήρῳ, πολλὰκις μὲ ἐκινδύνων, καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου ῥυσσάμενῳ, πλεονάκις ὄρησα ἐκ τῆς ὑπὸ Θεοῦ δομισθείσης μοι περιουσίας μέτριον τί προσάγαμι τῷ πανσέπτῳ αὐτοῦ ναῷ, καὶ ἡσθάνημι κατὰ ψυχὴν ὡσπερ τινα συλλυπούμεναι μοι, ἐτι ἀνάμεινον οὐκ ἔστιν καιρὸς σήμερον δὲ, παμμακάριστε πάτερ, ἀπὸ προῖ μὲχρι ταύτης τῆς ὥρας οἱ λογισμοὶ με συνωθοῦσιν λέγοντες, ἐτι προσάγαμι ἅ πολλὰκις ἐπηγγείλω τῷ ἀσλοφόρῳ, ὅ τι νῦν καιρὸς εἰσπρόσθετος, καὶ τὸ δῶρον ἐν ἀργύρῳ ἦτο, καὶ μὴ ἐν χρυσῷ: δέομαι οὖν τῆς ἀγισμότητος σου, μὴ ἀποστρέψῃς τὸν παιδᾶ σου, ἀλλ' ὡς τὸ δωδύβολον τῆς χάριτος πρόσθεται τὸ νομισθὲν παρ' ἐμοῦ, καὶ εἰς τὸ κιβωρίου τοῦ μετὰ Θεῷ δεσπότη τοῦ τῆς πόλεως ἡμῶν πράμμενον. Τοῦτο γὰρ ἀκριβῶς πέπεισμαι θεραπεύειν τὸν μάρτυρα, καὶ φωνήσας τὸν παιδᾶ προσήγαγεν ἐβδομηκοντα πέντε λίτρας ἀργυροφίσας, ἕστα σοι πρὸς τὸν Θεόν, ἐὰν μὴ ἐκεῖ αὐτὰ δαπανήσης.

58 Ὁ δὲ γνοὺς τὴν οικονομίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν τοῦ ἀσλοφόρου ταχίστην πρόνοιαν, ἀπεκρίνατο λέγων: ὁ κύριος, τέκνον, εὐλογῆσαι σε, οὕτως ποιήσω καθὼς ἤλθω, καὶ ἀπέλυσεν αὐτὸν βραχὺ δὲ τι μεταλάθων τῆς ὥρας ἐγούσης, καὶ μικρὸν διαστήσας πρὸ τοῦ ἐλθεῖν, δέχεται μηνιούτῃ τινα Ἰωάννην, ἕνα τῶν παλαιῶν διωλῶγων τῆς περιφανοῦς Θεσσαλονικῆς τυγχάνοντα, παραπλησίως τῷ κυρίῳ Μηνᾶ ῥήματι κερχημένον, καὶ προσάχροντα ὑπὲρ τῆς αὐτῆς τοῦ ἡγιασμένου κιβωρίου αἰτίας ἀργύρου λίτρας τεσσαρακοντα, καὶ ἄλλοι δὲ ὡν ὁ Θεὸς ἤγειρεν τὸ πνεῦμα λεληθότως προσήγαγον, μὴ δὲ γνωσθέντες πλὴν τοῦ ἀρχιερέως, ἐξ ὧν παραρτήμα κατασκευάσθη τὸ περικαλλῆς τοῦτο καὶ νῦν φαινόμενον ἔργον

A ἔργον ὡς διαφημισθῆναι λοιπὸν κατὰ πάσης τῆς πόλεως τὴν ποικίλην τοῦ Ἀδελφοῦ κηδεμονίαν, καὶ τὴν Σεβέρεστον πρόνοιαν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν. Ὅτι αὐτῷ πρέπει δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις σὺν τῷ ἀθανάτῳ πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ζωοποιῷ πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

chiepiscopo, noti obtulerunt, ex quibus statim pulcherrimum illud, quod hodieque cernitur, opus fuit exstructum, ita ut tandem per omnem civitatem divulgaretur diversa certaminum Victoris cura providentiaque, Deo accepta in Christo Jesu domino nostro. Quia eidem convenit gloria, honor et adoratio cum Patre immortali et sanctissimo vivificanteque Spiritu nunc et semper et in secula seculorum. Amen.

A. JOANNE
THESSAL. AR-
CHIEP.

ANNOTATA.

a Quæ hoc capite continentur, hicque e solo bibliothecæ Vaticanæ codice 821, quod e codice Ms, olim Mazarinæo, descripta penes nos non exsistent, traduntur, a folio 58 usque ad fol. 63 in litterario istoc monumento occurrunt, sequenti istoc, Ἐπὶ τοῦ ἀργυρίου θρόνου, de throno argenteo, titulo eis præfixo; hunc porro ego in alium, hic positum, qui, quid in subjecta narratione memoriæ prodatur, nonnihil distinctius exponat, mutavi, quod et ante pleræque alia, quæ conscriptos de Sancti miraculis libros constituunt, capita faciendum eodem ex fine duxi.

b Cum ex antecedentibus omnibus capp., eodem, quo in codice olim Mazarinæo, ordine hic a nobis exhibitis, unicum proxime præcedens archiepiscopi cuiuspiam meminerit, in eoque non de alio, quam de Eusebio, cathedram Thessalonicensem, Mauritio imperante, seu ante annum 602, quo hic obiit, moderato, sermo instituitur, consecrarium fit, ut per archiepiscopum illum, e quo quæ hic narrat, sese audivisse, Joannes ait, non alium, quam eundem Eusebium, Thessalonicensem archiepiscopum intelligat, licet interim id e nostro, in quo e dicto bibliothecæ Vaticanæ codice caput præsens descriptum tantummodo habemus, codice † Ms. 193 palam esse haud possit, quod hic nec omnia, quæ codex Mazarinæus, suppeditet, nec cum hoc conveniat in ordine, quo, quæ suppeditat, proponit.

c Altarium tegmina, quatuor columnis innixa atque in fastigiatam formam educta, sub quibus et Sanctorum corpora (adi Cangium in Glossario mediæ et infimæ Latinitatis ad vocabulum ciborium) recondi solerent, communiter quidem olim ciboria fuerunt; verum quale, quod in Thessalonicensi Sancti nostri templo erat exstructum, ciborium exstiterit, infra a Joanne cap. 10 graphice exponitur.

d Eusebius nempe, Mauritio imperante, Thessalonicensis archiepiscopus; neque enim de alio archiepiscopo antea locutus fuit Joannes.

e Per hoc vocabulum verosimillime hic intelligitur sedes seu cathedra, quam Thessalonicensis archiepiscopi, cum ædem, S. Demetrio Thessalonicæ sacram, adirent, occupare in hac solerent.

f Quidquid huc usque cap. præsentis Joannes narrat, totum id apud Mabillonium tom. 1 Veterum Analectorum pag. 74 et binis seqq. paulo contractius expositum invenies. Ut porro et de tempore, quo id evenerit, aliquid dicam, sub Eusebio, qui Thessalonicensem cathedram, Mauritio imperante, moderatus est, evenisse, ex iis, quæ mox ad litt. b et d annotari, manifestum est; ut proinde seculo secto senescente verosimillime evenerit.

CAPUT VII.

Qui Onesiphorus templi custos in Sanctum peccarit, ab eoque idcirco fuerit punitus a.

C **A**λλ' οὐδ' ἐκεῖνο παραλεῖψαι χρεὶν ὑπὸ τοῦ προμνημονευθέντος δαιωτάτου ἀρχιερέως ἐπ' αὐτῆς ἀληθείας ἀφηγηθῆναι ἐνάγει γὰρ τὰς ψυχὰς τῶν μετὰ συνέσεως καὶ φόβου Θεοῦ κατακονούτων εἰς τὰ ἀνω φρονεῖν, καὶ μὴ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ' ὥστε καὶ τὴν ἄφατον τοῦ πανευδόξου Ἀδελφοῦ κηδεμονίαν παρῆσται, πῶς ποικίλως ἐργάζεται τὴν τῶν αὐτῶ δουλεύοντων σωτηρίαν δι' ἄκρας τῶν ἔργων παραφυλακῆς, μὴ δὲ τοῦλάχιστον προσκίπτειν αὐτοῦ συγχωρῶν. Ὀνησιφόρος ἐτίγχανεν παραμονάριος τοῦ ναοῦ τοῦ καλλινοῦ μάρτυρος Δημητρίου· οὗτος δὲ γίγμα τῆς εὐλαβείας αὐτοῦ καὶ τοῦτο ἐκέκμητο, τὸ φίλον εἶναι γνήσιον τοῦ προλεχθέντος δαιωτάτου ἀρχιεπισκόπου, τὴν καὶ αὐτὰ δὲ ἀναγνώστου τυγχάνοντος.

60 Μᾶλλον τῶν ἡμερῶν πορευθεὶς εἰς τὸν πανάγιον οἶκον τοῦ πανσέπτου Ἀδελφοῦ, εἶπεν τὸν εἰρημένον ἐμπροσθεν τῶν ἀργυρέων θυρῶν τοῦ ἐκείσε λεγομένου κιβωρίου, ἀγαθὴ καὶ σχεδὸν ἄπνου, καὶ τῶν νεκραθέντων

Sed nec illud, quodj a prædicto beatissimo Sarchiepiscopo in ipsa veritate narratum est, præteriri oportet b. Audientium enim cum intellectu Deique timore animas incitat, ut ea, quæ sursum sunt, et non quæ supra terram, sapiant. Cum vero etiam ineffabilem gloriosissimi certaminum Victoris curam commonstret, varie eorum, qui eidem serviunt, salutem, summa in opera animadversione proposita, certo modo operatur, ne minimum quidem eos offendere permittens. Onesiphorus quidam templi Demetrii martyris, pulchris victoriis decorati, erat custos. Hic pietatis suæ et illud habuerat signum, quod germanus prædicti beatissimi archiepiscopi, tunc autem lectoris, esset amicus.

60 Una igitur dierum, cum in sanctissimam certaminum Victoris, maxime venerandi, domum hic esset ingressus, prædictum invenit ante argenteas ibidem existentis, ut vocatur

F
Templi S. Demetrii custos, cum lectore, postea archiepiscopo, amicitia conjunctus, b